

Bestemmelserne i § 4 maa ligesom Reglerne i § 3 vige for modstaaende Aftale.

Til § 5.

Hvis der intet er aftalt om Betalings-tid for en Pengefordring, maa det i Almindelighed antages, at Betaling skal ske, saasomt Fordringshaveren kræver det, og at Skyldneren ligeledes har Ret til at betale, saasomt han ønsker det. Den i Overensstemmelse hermed foreslaaede Regel i Paragraffens 1ste Stykke angaar kun Betaling af Hovedstolen, jfr. Ordene „betale Gælden“, ikke af Renter, om hvis Forfaldstid der i vidt Omfang findes Sædvaner. Reglen kommer kun til Anvendelse, naar der overhovedet ikke er aftalt — eller maa anses aftalt — noget enten om Forfaldstid, d. v. s. det Tidspunkt, paa hvilket Betaling af Fordringshaveren kan forlanges erlagt, eller om Frigørelsestid, d. v. s. det Tidspunkt, paa hvilket Skyldneren har Ret til at frigøre sig ved Betaling. Fra en Aftale om Rentebetaling vil der ofte kunne drages visse Slutninger med Hensyn til Betalingstid for Hovedstolen. Bestemmelsen vil saaledes være uanvendelig, hvis der t. Eks. er aftalt Rentebetaling til bestemte Terminer.

I nugældende Ret findes der ingen almindelig Lovregel om, hvornaar en Ydelse skal erlægges, naar Forfaldsdagen falder paa en Helligdag. Særlige Bestemmelser om Veksler findes i Veksellovens § 72. Det er her fastsat, at Betaling, naar en Veksler forfalder paa en lovbestemt Helligdag, først kan kræves den følgende Søndag, og at Fristen for vekselretlige Handlingers Foretagelse udstrækkes til den førstkommande Søndag, hvis Fristens sidste Dag er en Helligdag. Checklovens § 55 indeholder, for saa vidt angaar checkretlige Frister, en tilsvarende Bestemmelse. Jfr. endvidere den specielle Regel i Købelovens § 68. I øvrigt antages det nu i Almindelighed for Handelsforholds Vedkommende, at den foregaaende Søndag bliver Forfaldsdag, naar selve Forfaldsdagen er en Helligdag. Uden for Handelsforhold har der derimod ikke fæstnet sig nogen bestemt Regel, der kan antages at gælde i alle Tilfælde.

I Overensstemmelse med et fra forskel-

lige Sider over for Kommissionen fremsat Ønske har man i Udkastet optaget en til Reglen i Vekselloven svarende Bestemmelse, der dog er affattet noget anderledes end Vekselloven. Efter dennes Formulering maa det vistnok antages, at Reglen kun bevirker, at Betaling, der finder Sted paa den følgende Søndag, er rettidig, men ikke, at selve Forfaldsdagen iøvrigt forskydes. I Modsætning hertil har man i Udkastet foretrukket — i Overensstemmelse med den tidligere Veksellovs § 91 — udtrykkelig at sige, at Forfaldsdagen udskydes. Denne Forskel har Betydning, f. Eks. ved Beregning af Morarente og med Hensyn til Forældelse af Renteydelse.

Ifølge Lov Nr. 20 af 28. Februar 1874 § 2 tilkommer der uden nogen Vedtagelse herom Skyldneren Løbedage, for saa vidt angaar „Gjældsbreve, der lyde paa Betaling tidligst efter Forløbet af eet Aar fra deres Udstedelse, eller med mindst et Fjerdingaars Opsigelse fra Fordringshaverens Side“. I andre Gældsforhold maa Løbedage anses for vedtaget, naar Betaling skal ske i de sædvanlige Halvaarsterminer i Juni og December. Uden for disse Terminer vedtages Løbedage formentlig meget sjældent.

Det foreslaas derfor, at der tillægges Skyldneren Løbedage ved Gældsbreve, der lyder paa Betaling i de nævnte, den 11. Juni og 11. December begyndende Terminer — „11. Juni Termin“ („11. December Termin“) eller „Juni Termin“ („December Termin“) — men at der iøvrigt ikke tilkommer Skyldneren Løbedage, medmindre de er aftalt. Paa Gældsbreve udstedt før Lovens Ikrafttræden finder ældre Rets Regler Anvendelse, jfr. § 45.

I Modsætning til den i 2det Stykke indeholdte Regel om Helligdage bliver der her ikke Tale om nogen Udskydelse af selve Forfaldsdagen. Det fastslaas udtrykkelig, at den 11. regnes som Forfaldsdag, og at Løbedagene kun har den Betydning, at Betaling, der erlægges inden deres Udløb — d. v. s. senest den 18. — anses for rettidig. Hvis den 18. er en Søndag, maa Betaling for at være rettidig altsaa erlægges den 17.